

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

De geest des menschen is geen „geschapen” wezen; hij bestaat van eeuwigheid, en zal tot in eeuwigheid bestaan. Iets wat „geschapen” is kan niet eeuwig wezen; ook de aarde, het water, enz., had hun bestaan van af eeuwigheid.

JOSEPH SMITH.

1 April 1915.

No. 7

20e Jaargang.

DE SABBATDAG

door GEORGE W. CROCKWELL.

Wat is de juiste dag om in acht te nemen als een dag van eeredienst of Sabbatdag, de eerste, of de zevende dag der week?

Voor de Heiligen der Laatste Dagen bestaat daaromtrent geene onzekerheid; wij hebben het woord des Heeren, door den Profet Joseph Smith, dat de eerste dag der week, door Johannes, den geliefden discipel, den dag des Heeren genoemd, de juiste dag is, en dat beantwoordt de vraag zonder verder commentaar, — maar met betrekking tot de wereld in 't algemeen beschouwd, is dat een gansch ander geval.

Onze vrienden, de Zevende-dagsche Adventisten ijveren ernstig voor den zevenden dag, met allen ernst beweerde dat Constantijn, Keizer van Rome, de inachtneming van den Sabbat veranderde van den zevenden naar den eersten dag der week, bij een besluit genomen in de vierde eeuw.

Dit is zeer zeker een dwaling, zooals de volgende uittreksels uit de geschriften van godgeleerde geschiedschrijvers bewijzen zullen:

Mosheim's Kerkgeschiedenis, Boek I, Eerste eeuw, Deel 2, Hoofdstuk 4 : 4. „De Christenen van deze eeuw vergaderden, om God te dienen en tot hun eigen stichting, op den eersten dag der week, den dag waarop Christus Zijn leven weder tot zich nam; aangezien deze dag door de apostelen zelve als eenen dag aan godsdienstige eeredienst gewijd, terzijde was gezet; en dat zulks, na het voorbeeld van Jeruzalem, algemeen in acht werd genomen, daarvoor hebben wij onbetwifbare getuigenissen.”

Brief aan de Magneziërs, 101 n.C., Hoofdst. 9. Alhier zegt Ignatius: „Zij die op waren gebracht in de aloude orde van dingen, zijn in het bezit gekomen van een nieuwe hoop, niet langer den Sabbatdag (den Joodschen, of zevenden dag) in acht nemende, maar levende onder de waarneming van des Heeren (den eersten)

dag, waarop ook ons leven door Hem en Zijnen dood opnieuw te voorschijn werd geroepen."

Barderaven, 130 n. C., „Op eenen dag, den eersten dag der week, vergaderen wij ons tezamen."

Justus Martier, schrijvende in 140 n. C., zegt: „En op den dag, Zondag genaamd, vergaderen allen die in de steden wonen, of ook wel op het land, zich te zamen op eene plaats, en worden de woorden der apostelen, of ook wel de geschriften der profeten gelezen zoo ver als de tijd zulks toelaait, enz. * * * Zondag is de dag waarop wij onze gewone vergaderingen houden, omreden het de eerste dag was waarop de Heer, eene verandering gebracht hebbende in de duisternis en in de stof, zeide: „Daar zij licht", waarop Hij de wereld maakte, en mede omdat het den dag was waarop Jezus Christus, onzen Zaligmaker, van de dooden verrees."

Van Clement van Alexandrië, Boek 7, Hoofdst. 12, in 192 n. C., wordt gezegd, „Hij, in vervulling der voorschriften, overeenkomstig het evangelie, hield den dag des Heeren."

Hoofdstuk 21 van „*Apologies*” geschreven 200 n. C., zegt „Wij stemmen met de Joden niet overeen met betrekking tot de bijzonderheden hun voedsel betreffende, noch met de inachtneming van hunne heilige dagen."

Origenes, Boek 3, Hoofdst. 23, 201 n. C. „Wij zijn gewend zekere bijzondere dagen te vieren, zooals bijvoorbeeld, den dag des Heeren."

Mosheim's Kerkgeschiedenis, Boek 2, handelende over de vierde eeuw, deel 1, hoofdstuk 1 : 8: „Het is inderdaad waar dat het leven van Constantijn niet zoodanig was als de voorschriften der Christelijke godsdienst vereischten; en eveneens is het waar dat hij heel zijn leven ongedoopt bleef, en slechts tot het volle lidmaatschap in de Kerk werd toegelaten na door Nicodemia gedoopt te zijn, enkele weinige dagen slechts vóór zijnen dood."

Voetnoot 25: „Constantijn, lang voor dezen tijd, (324) verklaarde zich zelve een Christen, en dat hij als zoodanig door de kerken werd erkend, is zeker. Eveneens is het waar dat hij een heelen tijd lang als opgedoopt Christen de verschillende godsdienstige verplichtingen waarnam; want hij woonde de publieke eerediensten bij, vastte, bad, nam den Christelijken Sabbat in acht, alsmede de verjaardagen der martelaren, en nam deel aan het Pinksterfeest."

Uit bovenstaande uittreksels leeren wij, dat de eerste dag der week als Sabbatdag gevierd werd, den Zondag, of den dag des Heeren, lang vóór de geboorte van Keizer Constantijn, zelfs van af den tijd der opstanding van Christus; en uit de Nieuw-Testamentische schriftuurplaatsen is het zeer duidelijk dat de eerste dag in acht genomen werd door de apostelen, beginnende met den dag waarop Jezus uit de dooden verrees; en zoo wanneer een nauwkeurige vertaling van de Schriften gemaakt was, dan zou er geene gelegenheid of kans geweest zijn omtrent deze zaak te twisten.

Aanhalingen uit het Nieuwe-Testament: Matt. 28 : 1; Mark. 16 : 2 9; Lukas 24 : 1; Joh. 20 : 1, 19; Hand. 20 : 7; 1 Cor. 16 : 2. In al deze passages, (acht in aantal) vinden wij deze woorden, „De eerste dag der week.” Eveneens vinden wij dat het woord „dag” daar geschreven is in cursieve letters. Dit toont aan dat het woord „dag” niet in den oorspronkelijken tekst voorkwam, maar eene tusschenvoeging is, bij het woord in den oorspronkelijken Griekschen tekst, wat vertaald werd „Sabbaton”, Sabbat bedoelende, en toen de vertalers het woord „week” vertaalden waren zij genoodzaakt het woord „dag” daarbij te plaatsen, om een zin te kunnen vormen.

De volgende analyseering van Matt. 28 : 1 geeft een overzicht over al de aangehaalde acht bewijsplaatsen: „En laat na den Sabbat, als het begon te lichten, tegen den eersten dag der week.” In de oorspronkelijke tekst is deze zin als volgt geschreven, „Op se de sabbaton, te epiphoskouse eis mian sabbaton. „Laat van den Sabbat, in het begin van den eersten dag der week.”

Door welke wijze van redeneering Koning Jacobus' „wijze mannen” het woord „Sabbaton” in het eerste gedeelte van den zin als „Sabbat” konden vertalen, en hetzelfde woord aan het eind der zin in „week”, valt buiten het begripsvermogen van godgeleerde studiemannen om te bevatten, of met succes te verklaren. Allen stemmen zij toe dat het woord „Sabbaton” „Sabbat” bedoelt, en eveneens dat in den Tyndale-Bijbel, alsmede in den Duitschen-Luterschen-Bijbel, het woord „Sabbaton” weer is gegeven als „Sabbat” zoowel aan het eind alswel aan het begin van den zin.

Wat kon Mattheus anders hebben gemeend dan dit: Aan het einde van den ouden Joodschen Sabbat, als het begon te lichten, tegen den tijd van den Christen-sabbat.

Zonder twijfel verstond hij dat de Joodsche, of Mozaïsche Sabbat, ten einde was. Jezus had de wet vervuld. „Hij had uitgewischt de wet der geboden, in inzettingen bestaande,” „oude dingen allen waren weggedaan, en alles was nieuw geworden.”

Van het korte verslag wat in het Nieuwe Testament is overgebleven, bestaat geen twijfel of de eerste dag werd door de apostelen, en de eerste, oorspronkelijke, Kerk, in acht genomen van af den eigensten dag der opstanding van den Zaligmaker, en erkend door Zijn eigen waarneming.

Joh. 20 : 19: „Als het dan avond was, op dienzelfden eersten dag der week, (den dag der opstanding) en als de deuren gesloten waren, om de vreeze der Joden, kwam Jezus en stond in het midden, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden!”

Joh. 20 : 26: „En na acht dagen waren Zijne discipelen wederom binnen, en Thomas met hen; en Jezus kwam, als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide, Vrede zij ulieden!”

Er bestaat verschil van gevoelen met betrekking tot de bedoeling van dit vers. Sommigen houden het er voor dat in plaats de bedoeling ervan is, op den achtsten dag, of den achtsten dag, den eersten dag der week opnieuw gekomen zijnde, het den negenden dag beteekent, aangezien er sprake is van „na” acht dagen.

In Matt. 27 : 63, en in Mark. 8 : 31, vinden wij Jezus tweemaal zeggen: „Na drie dagen zal ik opstaan.” Verrees Jezus op den derden dag? Geen twijfel bestaat dienaangaande; „na drie dagen” beteekent met inbegrip van den derden dag, en tellende vanaf den eersten dag. Daarom dan, bij den zelfden regel, bedoelt „na acht dagen” den achtsten dag mede te tellen, met inbegrip van den eersten; of, op den eersten dag der volgende week, den nieuwen Christelijken Sabbat.

De dag van het Pinksterfeest viel op den eersten dag der week. Zie Lev. 23 : 15, 16:

„Daarna zult gij u vertellen van den anderen dag na den sabbat van den dag dat gij de garf des beweegoffers zult gebracht hebben; het zullen zeven volkomene sabatten zijn;

„Tot den anderen dag, na den zevenden sabbat, zult gij vijftig dagen tellen; dan zult gij een nieuw spijsoffer den Heere offeren.”

Zeven weken van den Joodschen Sabbat zou 49 dagen maken, en wij hebben den Joodschen Sabbat wederom. Maar het zegt, tot den anderen dag na den zevenden sabbat zult gij vijftig dagen tellen. Dit zeer zekerlijk wil het aanduiden als den nieuwen, of Christelijken, Sabbat.

Een ander punt is hier: Zie Hand. 2 : 1—4. De God des hemels verschijnt om dien dag te hebben geheiligd:

1. „En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtiglijk bijeen.
2. „En er geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid als van eenen geweldigen, gedreven wind, en vervulde het geheele huis, waar zij zaten.
3. „En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.
4. „En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest en begonnen te spreken met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken.”

Hier vinden wij de belofte welke Jezus gemaakt had, (zie Hand. 1 : 4) vervuld. Jezus, met hen vergaderd zijnde, gebood hen dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar wachten zouden op de belofte van den Vader, welke, zeide Hij, gij van mij gehoord hebt. (Zie Joh. 14 : 16—26, eveneens 15 : 26.)

In Hand. 13 : 42, leeren wij dat de Christelijke Sabbat erkend wordt als een verschillende dag van den Joodschen Sabbat. Wij lezen daar: „En als de Joden uitgegaan waren uit de Synagoge, baden de Heidenen, dat tegen den naasten Sabbat hun dezelfde woorden zouden gesproken worden.” Wij vinden in dit vers een kenmerkend

verschil, wat aantoonst dat hier gelezen behoort te worden „den Sabbat daartusschen.” Dit kan alleen betrekking hebben op den Christelijken Sabbat welke volgde, en daarom voorkwam tusschen de twee Joodsche Sabbatten.

In Col. 2:16, vinden wij Paulus, schrijvende tot de Heiligen in Colosse: „Dat u dan niemand oordeele in spijs of in drank, of in het stuk des feestdagen, of der nieuwe maan, of der sabbatten.”

Gedurende de bediening van Paulus werd hij voortdurend aangezocht door de Joden dat de bekeerde Heidenen de wet van Mozes zouden gehoorzamen met betrekking tot de besnijdenis, maar in Colosse schijnt het dat zij een anderen aanval beproefden en het op den Christelijken Sabbat gemunt hadden, er op aandringende dat de zevende dag waargenomen zou worden. Paulus beëindigde de kwestie met de vermaning, „Dat u dan niemand oordeele * * * of der nieuwe maan, of der sabbatten.”

Er is geen redelijke weg om de zaak, zooals zij aangetoond wordt door het licht der historie, om te keeren, dat de eerste dag aangenomen werd, beginnende met den dag der opstanding van Jezus Christus uit de dooden.

Eene vraag welke nu natuurlijk verrijst is deze: waarom werd de eerste dag ingesteld? Waarom bleef niet de zevende voortbestaan?

Tot de „wet en tot de getuigenis.” De Bijbel beantwoordt deze vraag.

Het eerste gebod gegeven voor de inachtnaem van den Sabbat, wordt gevonden in Exodus 20:8—11. Dit gebod werd aan Mozes gegeven, omstreeks 2500 jaren na den dag der schepping. Wij vinden in Genesis 2:2—3, het volgende:

2. „Als nu God op den zevenden dag volbracht had zijn werk, dat Hij gemaakt had, heeft Hij gerust op den zevenden dag van al wat Hij gemaakt had.
3. „En God heeft den zevenden dag gezegend, en dien geheiligd; omdat Hij op denzelfden gerust heeft.”

Hier echter wordt den mensch geen gebod gegeven dien dag in acht te nemen. Noch was Adam zoodanig een gebod gegeven, noch Seth, noch Enos, Canaän, Mahalaleel, Jared, Henoch, Methusalem, Lamech, noch Noach; allen goede mannen, oprecht en waar, die God vreesden en rechtvaardigheid liefhadden. In al zijne predikingen heeft Noach geen woord te zeggen omtrent den zevenden dag of aangaande eenigen anderen Sabbat.

Na den vloed vinden wij ook Abraham, Izaäk, noch Jakob, iets zeggende, tot op Melchizedek, welke zoo groot een hooge priester was dat het Priesterschap van den Zoon Gods naar hem genoemd is — omtrent den Sabbatdag. Is het mogelijk, wanneer het zoo belangrijk was om God op den zevenden dag te dienen, dat Hij 2500 jaren het menschedom zonder die wet zou laten?

In Deuteronomium, (de herhaling der wet) leeren wij meer voluit waarom de Heere dien dag gaf. Zie Deut. 5 : 2, 3, 12, 15.

2. „De Heere, onze God, heeft een verbond met ons gemaakt aan Horeb.
3. „Met onze vaderen heeft de Heere dit verbond niet gemaakt, maar met ons, wij, die hier heden allen levend zijn.
12. „Onderhoudt den sabbatdag, dat gij dien heiligt, gelijk als de Heere, uw God, u geboden heeft. (Zie Ex. 28 : 8—11.)
15. „Want gij zult gedenken dat gij een' dienstknecht in Egypteland geweest zijt, en dat de Heere, uw God, u van daar heeft uitgeleid door eene sterke hand en eenen uitgestrekten arm; daarom heeft u de Heere, uw God, geboden, dat gij den sabbatdag houden zult.”

Hieruit leeren wij aan wien de wet gegeven was, wanneer, en de reden waarom.

Zij was gegeven tot de kinderen van Israël, 1490 jaar v. C., of 2510 jaar na de schepping. Hen werd geboden dezelve te houden omreden God, „door eene sterke hand en eenen uitgestrekten arm” hen uit Egypteland gebracht had.

Dit gebod, om den sabbat te houden werd in de wet van Mozes inbegrepen, evenals het Sabbat-jaar, even als de negen en veertigste en vijftigste jaar-sabbat.

Paulus, sprekende van deze wet, zegt, (Gal. 3 : 24): „Zoo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus.” En, waar Christus kwam bestond er geene behoefte meer aan eenen tuchtmeester.

Jezus zelve zeide, (Matt. 5 : 17): „Meent niet, dat ik gekomen ben, om de wet of de profeten te ontbinden; ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen.”

„Te vervullen,” te voltooien. God maakte een verbond met Israël, Jezus kwam om dat verbond voller, dat is, grooter, te maken. Het verbond was de wet van Mozes, waarin was inbegrepen de onderscheidene Sabbattische perioden reeds aangehaald. Deze wet, of dat verbond, vervulde Jezus, voltooide dat, beëindigde het. Niet slechts een gedeelte der wet, maar heel de wet.

Paulus verklaarde, (Efeze 2 : 15): „Heeft hij de vijandschap in zijn vleesch te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande.” (Eveneens Col. 2 : 14): „Uitgewischt hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, eenigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende.”

Aldus was de wet van Mozes beëindigd, de zevende dag als Sabbat, het zevende jaar als Sabbat-jaar, de negen en veertigste jaar-sabbat, en het jubeljaar.

Bij den dood van Christus derhalve, was er geen Sabbatwet; zij — de wet — was vervuld, beëindigd, weggedaan, en aan het

kruis genageld. Dit waar zijnde, de apostelen, erkennende dat het noodig was een dag der week ter zijde te zetten als eenen rustdag en om God te dienen, deden het meest natuurlijke ding mogelijk; zij namen den eersten dag der week aan, omreden dit de dag was waar J. J. Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld, van de dooden verrees. Op dezen dag verbrak Jezus de banden des doods; en, omreden dat op den eersten dag der shepping het eerste ding wat God deed, was het licht van de duisternis te scheiden, zeggende, „Daar zij licht, en er was licht,” en Jezus dat licht was wat in de wereld kwam opdat allen die in Hem geloofden en Hem gehoorzaamden, het eeuwige leven zouden hebben. Of, was het om een andere, en betere reden? Jezus was, na zijnen dood en opstanding, veertig dagen met de apostelen, predikende hun alle dingen. In zijn natuurlijk leven heeft hij gezegd, „de Zoon des Menschen is een Heere, ook van den Sabbat.” Het is, daarom, niet onredelijk te veronderstellen dat Jezus zelve de inachtneming van den eersten dag aanraade, om den ouden Mozaïschen Sabbat te vervangen, welke Sabbat namelijk beëindigd was, weggedaan, en aan het kruis genageld.

DE „STEM TOT WAARSCHUWING.”

Naar onzen lezers bekend zal zijn, bestaat, of beter gezegd, bestond er in onze kerkliteratuur in het Hollandsch, een klein boekske, getiteld „Eene Stem tot Waarschuwing.”

Hoe velen heeft, middelijk gesproken, deze „Stem” al niet tot eene overtuiging van het Evangelie gebracht!

Sedert geruimen tijd evenwel was heel de oplage van dit boekje uitverkocht. Ook in Nederland heeft het zoowel de „paleizen der grooten als de hutten der nederigen” zooals het luidt in de Amerikaansche voorrede van het werkje, — bezocht, en niet nagelaten aldaar zooals gezegd, in ontelbaar vele gevallen tot grooten zegen te zijn. Langen tijd zelfs is het het voornaamste werk geweest wat wij in het Hollandsch aangaande evangelie-onderwerpen te lezen hadden.

Om deze, en meer andere redenen hebben wij dan ook niet verzuimd het boekske opnieuw te laten drukken. Omreden de ongeregelde toestanden van den laatsten tijd, alsmede naar aanleiding van den drukken werkkring van den vertaler, heeft het werk heel wat oponthoud gehad; wij hadden ons namelijk voorgesteld alreeds voor maanden geleden aankondiging te kunnen doen dat dit boekwerkje opnieuw weer verkrijgbaar kon worden gesteld.

Thans evenwel doet het ons een innig genoegen die mededeeling tot onze lezers te kunnen richten. De „Stem tot Waarschuwing” is weer gereed. Geheel in een nieuw kleed gestoken, een eenigzins handiger formaat, en bovendien een geheel gloednieuwe vertaling, waaraan het laatste hoofdstuk, namelijk „Een tegenstelling tusschen

de leer van Christus en de valsche leerstellingen der menschen," weer is toegevoegd.

Eveneens doet het ons een onuitsprekelijk genoegzame melding te kunnen maken van het feit, dat hoewel alles in den laatsten tijd duurder is geworden, wij, in plaats van méér geld te moeten vragen, het werkje het publiek goedkooper aan kunnen bieden dan voor de vroegere exemplaren betaald moest worden. De prijs van heel het boekje, omstreeks 200 bladzijden groot, is slechts 15 centen.

Aangezien, zooals wij allen weten, er op moment slechts weinige zendingen zijn, die in normale omstandigheden de grootste verspreiders zijn van onze propaganda-lectuur, zoo roepen wij bij dezen alle lokale broeders en zusters op om mede te willen helpen dat binnen korten tijd een belangrijk aantal exemplaren onder het publiek, waaronder zich vele rechtvaardigen van hart bevinden die er op wachtende zijn, verspreid wordt. Zend uwe bestellingen in aan het hoofdkantoor Crooswijksche singel 7b.

Pres. LE GRAND RICHARDS.

GOD ZIJ MET U.

(No. 244. Deseret Sunday School Songs.)

God zij met u tot ons wederzien,
Blijve u door Zijn raad geleiden,
Met Zijn kudde u veilig weiden;
God zij met u tot ons wederzien.

Koor; Vaar dan wel, vaar dan wel,
Vaar dan wel tot wederzien;
Vaar dan wel, vaar dan wel,
God zij met u tot ons wederzien.

God zij met u tot ons wederzien;
Als des levens stormen woeden,
Moge u dan Zijn arm behoeden.
God zij met u tot ons wederzien.

God zij met u tot ons wederzien,
Blijve u met Zijn liefde omringen,
Doe van eeuwig heil u zingen;
God zij met u tot ons wederzien.

Vertaald door FRANK I. KOOYMAN,

OP DOORNENPADEN,

Herdenk op doornenpaden
Den Meester, trouw en goed,
Die met het kruis beladen,
Geen rust vond voor zijn voet!
Hij leer' u zonder klagen,
Hoe onder 't leed gebukt,
Gewillig 't kruis te dragen,
Dat op uw schouder drukt.

Dan zal in 't hart u dalen
Zijn ootmoed, hoop en kracht;
Zijn licht zal u omstralen,
Ook in den bangsten nacht!
Dan wordt, wat u bezwaarde,
Hoe drukkend ook uw lot,
U 't kruispad dezer aarde
Ten hemelweg tot God!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

„WEET DAN DAT ELKE ZIEL IS VRIJ.”

Het evangelie, door ons geleerd, gepredikt, en tevens — zoo wij goede Heiligen der Laatste Dagen zijn, — ook nageleefd, is de verzameling der wetten, door God bestemd voor heel de wereld, maar aan een gedeelte van Zijne kinderen gegeven, opdat door hunnen invloed, zoowel door woord als daad en omgekeerd, die wereld daarmede in aanraking zoude komen.

De volmaakte toepassing van deze wetten, — levensbeginselen — zouden wij ze willen noemen, is mogelijk voor elkeen die zich oprecht bekeerd. Gemakkelijk evenwel is het niet. Het vereischt de inspanning van alle krachten, terwijl die krachten eveneens gestaald en geheiligd dienen te worden door den Geest van God, welken Hij evenwel volgaarne geneigd is te geven aan hen die gewillig zijn in alle nederigheid aan de voorschriften tot bekoming daarvan, zich te onderwerpen. Ook is het niet wel mogelijk op eenmaal te kunnen voldoen aan al de vereischten die de Goddelijke wet voorschrijft, aangezien langs geleidelijken weg, evenals bij ieder ding, de vermogens zich hebben te stalen om in overeenstemming te geraken met de Goddelijke vereischten. Toch echter hebben wij, — dat „wij” wil zeggen, de Heiligen der Laatste Dagen, — er den nadruk op te leggen dat door het evangelie geleerd wordt dat de Heer aan Zijne kinderen nooit of nimmer eenige wet heeft gegeven, en dat tevens nooit zal doen, die zij niet in staat zijn te onderhouden. Wanneer namelijk de kracht en sterkte om te onderhouden door het individu gezocht wordt op de plaats waar ze te vinden is, namelijk in het besef der afhankelijkheid van den Heer zelve. Ten opzichte daarvan verschilt de leer van het evangelie van vele der huidige meeningen onder het hedendaagsche zoogenaamde Christendom. Waar door een gezaghebbend gedeelte van dat Christendom wordt verondersteld dat de mensch, van nature gansch boos en bedorven, en totaal onbekwaam tot eenig goed, toch geroepen wordt de wetten van God, aan hem gegeven, te gehoorzamen, aangezien de Goddelijke wet, rechtvaardig en rein, zulks eischt, daar wordt op 't zelfde oogenblik een contradictie verkondigd, zóó groot, dat alleen zij die kunnen gelooven welke van huize uit nimmer iets anders, billijkers, en meer met de Goddelijke rechtvaardigheid in overeenstemming, is voorgehouden geworden.

Hiermede gaat, op grond van de uitspraken in den Bijbel, die ons getuigenis geven van het geloofsleven der vroegere mannen en vrouwen,

dienstknechten en dienstmaagden van God, de zienswijze van de omlinjnde leerstellingen van het evangelie, waarvan de grondwaarheden opnieuw door Goddelijke openbaring, van den hemel nedergekomen, den menschen zijn verduidelijkt, — niet accoord.

Immers toch, afgezien van alle Bijbelsch bewijs, is het eene zóó groote tegenstrijdigheid, dat namelijk God van Zijne kinderen iets zoude verlangen, waarvan Hij zich van te voren reeds bewust is geweest, dat zij, omreden hunne zondige natuur, niet konden volbrengen, dat elk onbevooroordeeld gemoed noodwendig de onhoudbaarheid daarvan zal moeten toestemmen. Het is dan ook, en dit is inderdaad een gelukkig verschijnsel, alleen slechts een gedeelte van het zoogenaamde Christendom wat, op gronden die te wijdoopig zouden zijn om hier bespreking te erlangen, dat deze stellingen huldigt.

Afgezien van alle redelijke logica, wat in de meeste gevallen voor de strenge bijbelopvatters niet als bewijs kan dienen, hebben wij tevens tal van Schriftuurplaatsen waaruit ten duidelijkste valt te bewijzen dat zulks nooit of nimmer de gedachte is geweest van hen wier getuigenis voor ons zoowel als voor de pas besproken Christenen, groote waarde heeft.

Men lette namelijk maar eens op het volgende: In Deut. 5 : 1, lezen wij dat Mozes, alvorens hij het volk de wet van God, — zoo juist door hem van Horeb afgedragen, — overgaf, het gansche heir te zamen riep, en tot hen zeide: „Hoor Israel! de inzettingen en rechten die ik heden voor uwe ooren spreek, dat gij ze leert en waarneemt, om dezelve te doen.” Na hen het verhaal te hebben gedaan van de bijzonderheden verbonden aan het geven der wet door den Heere, gaat hij voort in het 11de hoofdstuk, vers 1: „Daarom zult gij den Heere, uwen God liefhebben, en gij zult ten allen dage onderhouden Zijn bevel, en Zijne inzettingen, en Zijne rechten, en Zijne geboden.” Hier dan werd het volk uitdrukkelijk bevolen Gods wetten te onderhouden. Weliswaar geen bewijs nog dat zij in staat waren dat ook te doen, tenzij dan het bewijs dat het zeer onredelijk van God zou wezen dat Hij hen geboden gaf, de onderhouding waarvan hunne draagkracht te boven zou gaan.

Evenwel, we hebben meerdere bewijzen. Bewijzen dat God zelve uitdrukkelijk zegt, zelfs tot een lid van het gevallen menschelijk geslacht, dat de keuze der onderhouding van de Goddelijke voorschriften, leidende tot het goede, overgelaten was aan den vrijen wil van het individu. Wij denken op dit oogenblik aan de vermanende stem van den Heer van allen, tot Kaïn, in Gen. 4 : 6. „Waarom zijt gij ontstoken, en waarom is uw aangezicht vervallen? Is er niet, indien gij weldoet, verhooging? en zoo gij niet weldoet, de zonde ligt aan de deur.” Kaïn faalde, zooals wij uit de geschiedenis weten, om den Heere, hem den weg ten goede wijzende, te gehoorzamen, maar

anderen, na hem, hebben, na hunne vorige zonde betreurd te hebben, blijken gegeven dat zij, door ondervinding geleerd, voorts gewillig waren bevonden, de wegen des Heeren te bewandelen. En nu denken wij aan David. Zonder zelfs ook maar in het geringste de gruwelijke zonde zijns levens, waaronder hij heel den tijd van zijn aardsch bestaan gebukt is blijven gaan, te willen vergoelijken, moet het ons toch uit de pen dat nadien, aan zijne overtredingen ontdekt, na zich diep voor den Heer verootmoedigd te hebben, hij het als hoogste begeerte uitsprak in het vervolg de verbonden, door hem met den Heer gemaakt, na te willen komen. Leest slechts Ps. 116. Vers 9 zegt „Ik zal wandelen voor het aangezicht des Heeren, in de landen der levenden.” Voorts vers 14, „Mijne geloften zal ik den Heere betalen, nu, in de tegenwoordigheid van al Zijn volk.” Den raad, door denzelfden David den jongelingen gegeven, opgeteekend in Ps. 119, vers 9, luidt als volgt: „Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar uw woord.” En om te doen zien dat David hier niet alleen een prediker was zonder zelve de door hem verkondigde waarheden in toepassing te brengen, zegt hij in het 11de vers, „Ik heb uwe rede in mijn hart verborgen, opdat ik tegen u niet zondigen zou.”

Dit was het woord van Israëls grootsten dichter, die ten bloede toe verwond door eigen gruwelijke overtreding van het verleden, zich bekeerde, voorts de hulp des Heeren zocht, en uit een en ander zóóveel kracht wist te ontleenen, dat hij zich in staat gevoelde, de reine voorschriften van den God zijns levens volkomen op te volgen. Heeft David dan nadien nooit meer gezondigd? zoo vraagt ge allicht. Wij weten het niet. Dat is ook in dit geval de vraag niet. Uit zijne uitlatingen wordt ons duidelijk dat eene persoonlijkheid als wij, hoewel eenmaal vreeselijk overtreden hebbende tegen een der voor naamste voorschriften van den Heer, zich hier op zoodanige wijze uit, dat hij volmaakt gevoelt, de levensuitingen in de ware richting gestuurd hebbende, bekwaam zou zijn Gods wetten te onderhouden.

En David drukte zich niet sterker uit dan in veel latere jaren een der apostelen van den Heer, nadat de Zaligmaker zelve reeds was heengegaan, dat deed, wanneer hij, na de verschillende verhoudingen tusschen het menschdom en God zorgvuldig overpeinsd te hebben, — Johannes — de volgende uitspraak deed: „Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben, en Zijne geboden bewaren.” En nog sterker, enkele verzen verder, in hetzelfde hoofdstuk, schrijft hij neer: „Wij weten dat een iegelijk, die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is, bewaart zich zelve, en de booze vat hem niet.” Hadden wij eene nog sterkere wijze gekend om op iets de aandacht te vestigen dan een zeker deel gespatiëerd te laten zetten, dan hadden wij

dat zeker gedaan bij het woord „zichzelveu”, om den Heiligen, en meer nog, onze vrienden, eveneens lezers van ons tijdschrift, op te doen merken dat het hier een principieel punt van het evangelie uitbeeldt, namelijk dat iemand zichzelveu bewaart.

Dat is het kenmerkende onderscheid tusschen de leer van den Zaligmaker zelveu, en datgene wat in latere dagen de menschen, allicht met goede bedoelingen, maar zonder de inspireerende leiding van den Geest van God, van Zijne woorden hebben gemaakt. Namelijk Christus onderschreef het begrip dat het initiatief om God te dienen uit moest gaan van den mensch, en dat God aan elkeen van Zijne schepselen, ook na den val, het vermogen geschonken had, om Zijnen wil te doen en Zijne geboden te onderhouden, waarbij Hij, evenals een aardsch vader dat is ten opzichte van zijne kinderen, gaarne gewillig was Zijne hulp te verleenen, maar tevens dat nòch de Vader, nòch Christus, nòch de Geest iets kunnen doen, tenzij het schepsel wil. De wereld echter heeft de zaak omgekeerd, en vermeend dat God met wederbarende genade in een hart moet komen werken alvorens iemand er toe over zou willen gaan, Zijne voorschriften op te volgen. Was Hij — de Zaligmaker — het zelveu niet, die zeide: „Jeruzalem, Jeruzalem! gij die de profeten doodt en steenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs eene hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen, maar gijlieden hebt niet gewild.”

Hier eindigen wij. Niet omdat er niet meer, zoowel leerstellig als onderwijzend, van het onderwerp te zeggen zou zijn, maar omdat wij meenen hiermede te kunnen volstaan, opdat een iegelijk die dit leest, overtuigd zou zijn dat het eigen vrije wil is als zijne toekomst niet zal blijken op den rots gegrondvest te wezen, aangezien geene verontschuldiging ooit zal baten, daar God de Heer aan elkeen wetten geeft in overeenstemming met zijne draagkracht, en aan ons die wetten hooger gaf dan aan anderen omdat Hij onze draagkracht grooter achtte dan die van de rest.

VOORUITGANG DER KERK, overgenomen uit LIAHONA.

Er was nimmer een tijdperk in de geschiedenis der Kerk, dat e' zooveel vooruitgang werd gemaakt als in den tegenwoordigen tijd. Dit is niet alleen waar met betrekking tot de Ringen van Zion, maar eveneens door heel de zendingen in de wereld.

Er zijn thans zes-en-zestig georganiseerde Ringen, en zeven-honderd en vijf-en-dertig wijken, benevens honderden van vertakkingen buiten de Ringen. Nieuwe wijken en vertakkingen worden voortdurend aan dit aantal toegevoegd, hetwelk honderden mannen en vrouwen meer

in werking stelt. En dat weer geeft aan de werkers eene ondervinding welke ten goede komt aan de verschillende gemeenschappen waarin zij leven.

Gedurende de laatste zes maanden is er een aantal van 6198 zielen door den doop der Kerk toegevoegd geworden. Hierbij dient in herinnering te worden gehouden dat zij, die leden der Kerk worden van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, eene grootere hoeveelheid goede hoedanigheden moeten bezitten dan verlangd wordt in eenige andere secte. Intrede in de Kerk wordt niet verkregen door hen die enkel voor een oogenblik eene geestelijke opwelling kennen, of die uitgaan van het systeem de hand den priester te geven, en slechts schijnbaar het hart aan God, neen, maar het lidmaatschap is enkel gebaseerd op getrouw geloof in den eenigen waren God, en in Zijnen Zoon Jezus Christus, en in den Heiligen Geest, met eene kennis van het evangelie, alsmede een echt getuigenis dat de Profet Joseph Smith door God gezonden was, en dit gevolgd door eene ernstige bekeering, doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, en het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes, wat namelijk alleen gegeven wordt aan hen die door den doop beloven zich vrij en onbevlekt te willen bewaren van de zonden der wereld.

Om deze belofte te houden vereischt een verbroken hart, en een verslagen geest, alsmede een strikt accoord gaan met elke wet en verordening welke de Heer heeft ingesteld. Een falen hiervan zal den candidaat voor eeuwig ontstoken doen blijven van de hoogste heerlijkheid, tenzij hij zich opnieuw mocht willen bekeeren en wederom willen leven in overeenstemming met elk verlangen van het evangelie.

Als toetreding tot de Kerk zoo gemakkelijk kon worden verkregen als dat het geval is in andere kerken, dan zouden wij de nieuwe leden, jaarlijks toegetreden, bij tienduizenden kunnen tellen, maar dit is niet de weg van God om Zijne kinderen toe te laten Zijn koninkrijk binnen te treden.

De reden dat, vergelijkend gesproken, zoo weinigen voor altijd de Kerk verlaten, is gelegen in het feit dat zij zich bewust zijn van den ernst en heiligheid der genomen stap, alvorens de Kerk wordt ingegaan. Een zekere secte brengt verslag uit dat 43000 leden in een enkel jaar zich van die gemeenschap terugtrokken, wat een bewijs is dat zij niet overtuigd waren geworden, maar leden werden door onechten invloed — eenen invloed, welke later teleurstelling en afval teweeg bracht. Vele menschen in de verschillende zendingen verzoeken om tot den doop te worden toegelaten, maar in vele gevallen wordt hen door den ouderling den raad gegeven te wachten, totdat zij meer tijd hebben gehad voor ernstig onderzoek en overweging.

Het verdriet kennende wat altijd den afval van Zijne Kerk opvolgt,

heeft de Heer Zijnen dienstknechten geboden een beschermenden haag te trekken rond de candidaten voor den doop, wat somtijds noodig maakt den raad te geven, en somtijds zelfs aan te dringen bij den toekomstigen doopeling, om te wachten tot hij door en door den ernstigen stap beseft die hij op het punt staat te doen, opdat hij beter in staat mag wezen het evangelie zooals het door den Verlosser is gepredikt, te leven, welk evangelie namelijk eene opoffering vereischt zóó groot, als slechts verdragen kan worden door echt en waar geloof.

Zaligheid is eene persoonlijke zaak, en beteekent werk aan de zijde van de ziel die gezaligd zal worden — dit natuurlijk door de genade des Vaders en de verzoening gewrocht door den Eeniggeboren Zoon. Geloof zonder werken is evenzoo dood als het lichaam zonder den geest, en het is omreden het zoogenaamde Christendom beweert geloof te hebben zonder de werken, dat er een zoo groot gebrek aan belangstelling onder hen heerscht, wat op zijn beurt weer oorzaak is dat de Christen-secten niet zoo vooruit gaan als zij behoorden te doen, en bezig zijn rond te zien hier of daar een weg te vinden om de belangstelling van het volk te vermeerderen, om hun aantal te handhaven.

Wij verheugen er ons in dat in hun rondzien naar nieuwe ideën, velen der kerken een talrijk aantal waarheden aanvaardden, der wereld geopenbaard door den Profeet Joseph Smith.

Eveneens zijn wij dankbaar dat het goede werk van de Heiligen der Laatste Dagen vooruit gaat in stabiliteit, waardoor het het wonder en de vreugde worden zal van heel de wereld. Wij sporen elk lid aan die niet werkzaam is, de verantwoordelijkheid te beseffen die op hem rust, en brengen in herinnering dat zoo wanneer hij in dergelijke toestand, van niet te werken, blijft, hij gelijk zal worden aan de doode tak van eenen boom — onbruikbaar en nutteloos — en dat hij ten slotte gescheiden zal moeten worden van de levende werkzaamheid der Kerk. Geene plaats is er in Gods Koninkrijk voor lui-aards — allen dienen werkers te zijn, — ernstige werkers.

BRIEF VAN EX PRES. ROSCOE W. EARDLEY.

Wij ontvingen van ex pres. Eardley een aangenaam schrijven, en hoewel de brief slechts persoonlijk bedoeld is, kwamen er toch een en ander passages in voor belangrijk genoeg om ze onzen lezers door middel van ons tijdschrift mede te deelen.

Pres. Eardley dan schrijft, ten deele, als volgt:

Verleden zomer, toen de zon uitermate heet scheen, was ik op een zaken-reis in het zuidelijke gedeelte van Utah. Zekeren dag reed ik over de naakte heuvelen, en over een gedeelte van het Rotsgebergte, zoolang tot ik mij van vermoeidheid uitgeput gevoelde. Gedurende

den dag waren wij gegaan over een uitgestrekt rotsen-landschap, de geliefde woonplaats van den doodelijken ratelslang, en op eens, op een verschrikkelijk sissend geluid van het ondier sprong mijn paard met een ruk terug. Ik draaide mij in den zadel om en zag achter mij, en daar juist, van het einde van een rotsblok, half er onder verscholen, en tevens half uitgerold, lag het groote reptiel, wat drie a vier voet lang scheen, de tong uitgestoken en met zijn staart de bekende waarschuwing gevende. Later kwamen wij op den top van een geheel naakte heuvel, en van uit dit punt wierp ik een blik over het omringende landschap zoover het oog reikte. Niet één boom was er in 't zicht. Niet een waterbron noch een beekje was te zien, alles bestond uit woeste rotsen, absoluut zonder eenig leven, of overdekt met sagebrush en verder onkruid. De tegenstelling met een landschap in Holland was hier zóó groot, dat mijn gemoed terug ging naar de prettige groene velden, de kanalen, de dijken, de warme boerenwoningen, en naar alles wat ik in Holland zoo zeer heb leeren liefhebben. En toen dacht ik er aan hoe weinige jaren het nog slechts zou duren, dat ook deze woeste gronden beplekt zouden zijn, evenals schoon Holland, met schitterende boerderijen, en allicht drukke en uitgebreide steden. En toch, in deze woeste woestijn van het zuiden, waar slechts enkele weinige pioniers nog maar bezig zijn den grond met moeizaam en hard werken in cultuur te brengen, hoeveel werk dient er nog niet gedaan om de woorden van den alouden profeet te vervullen, waar het zegt dat de wildernis bloeien zal als een roos op het veld!

Hoe menigmaal heb ik in de laatste maanden aan u mijn Hollandsche vrienden, gedacht. De verschrikkelijke oorlog in Europa is te vreeselijk om door ons bevat te worden. Elken dag lezen wij de tijdingen welke de telegraaf onder de zee door, tot ons brengt. Hoe heeft mijn hart gepijnd bij het lezen der verschrikkelijke dingen die hebben plaats gegrepen. Arm België! het land waar ik zoo dikwijls als een zendeling heb gereisd. En gij allen zijt er zoo dicht bij. Klein Holland nestelt zich als 't ware in den schoot van Duitschland, en is omsloten door de met mijnen bestrooide zee. Kan zij het onmenselijke conflict wat thans woedt immer nog ontkomen? Met heel mijn ziel bid ik haar dat toe. Onlangs heb ik gedacht over hare geschiedenis, hoe eeuwen lang zij pal heeft gestaan voor de rechten der menschen en voor de vrijheid der kinderen van God. Hoe zij huisvesting verleende aan de pelgrims van 1600, toen zelfs Engeland ze van hare kusten verdreef; hoe zij 80 jaar lang vocht voor godsdienstvrijheid, opdat elkeen God mocht kunnen dienen zooals hij verkoos; hoe zij de Ouderlingen in deze bedeeeling heeft ontvangen. Zekerlijk, God zal niet alle deze goede dingen vergeten, en haar in vrede bewaren.

Ik weet dat op financieël gebied Holland lijden moet. De heele

wereld kromt zich onder dezen twist. Zelfs hier in Utah, 7000 mijlen van het bulderen der kanonnen verwijderd, gevoelt men den oorlog. Utah, jong in jaren en rijk boven bevatting, in natuurlijke bronnen, gevoelt den krijg. De groote mijnen kunnen niet werken omdat de kopermarkt gesloten is; de groote smelters, onder de grootsten der wereld, hebben gedeeltelijk moeten stop zetten, en honderden van menschen zijn hierdoor zonder werk, zoo nauw hangt heel de wereld in de twintigste eeuw, samen. En toch veronderstel ik, dat boven alle anderen van heel de wereld, de inwoners van Utah het minste hebben te klagen. Ten spijt van de tegenwoordige conditiën, als ik de wereldkaart voor mij uitspreid, kan ik geen plek vinden waar meer vrede heerscht, of wat meer voorspoedig is dan Utah, hoewel, juist als ik zeg, zelfs hier in de toppen der bergen gevoelen wij den oorlog.

Hoe lang zal het nog duren dat heel de wereld beseffen zal dat wij allen één groote familie zijn, één groot huisgezin, en dat elk mensch onze broeder is, en God de Vader van allen? Zekerlijk wanneer deze groote waarheden zinken in de harten van de kinderen der menschen, dan zullen zij eindigen met elkander te strijden en elkander te dooden. Zekerlijk de dagen van beschaafd barbarendom naken ten einde.

OVERLEDEN.

WESTERHOF. Te Arnhem is op 6 Maart j.l. overleden Zuster Maria Westerhof; geboren te Apeldoorn 29 April 1854, was zij gedoopt 12 Sept. 1910, door Jos. H. Gwilliams en 15 Sept. daarop bevestigd door David C. Lyon.

GEENHUIZEN. Te Dedemsvaart is overleden op 19 Maart j.l. Zuster Roelofje Geenhuizen. Geboren 9 Oct. 1841 te Giethoorn was zij 10 Oct. 1883 gedoopt en bevestigd door Ouderling A. Pot.

INHOUD:

De Sabbatdag Blz.	97	„Weet dan dat elke ziel is vrij.” Blz.	105
De „Stem tot waar- schuwing.” „	103	Vooruitgang der Kerk . . „	108
God zij met U „	104	Brief van ex pres.	
Op doornenpaden . . „	104	Roscoe W. Eardley . . „	110
		Overleden „	112

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.